

M. J. ARLIDGE

**VADÍ
NEVADÍ**

*Sieť zločinov sa rozrastá.
Kto ju spríada?*

İKAR

M. J. ARLIDGE

**VADÍ
NEVADÍ**

Preložil Martin Štulrajter

IKAR

M. J. Arlidge
TRUTH OR DARE

Copyright © M. J. Arlidge, 2022
First published by Orion Fiction, London
Translation © 2023 by Martin Štulrajter
Jacket design © 2023 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8896-6

Prv y deň

1

Najradšej by sa ani nepohol, ale vedel, že musí. Zašiel príďaleko a na to, aby teraz cúvol, už riskoval priveľa. Nabral odvahu a kradmo vykročil, očami pritom skúmal tmavý dvor. Len čo by zaregistroval nejaký pohyb, ak by postrehol, že ho niekto sleduje, bez rozmýšľania by sa obrátil a zutekal. Nikto tam však nebol, ani náznak života, a tak kráčal ďalej.

Maringotka stála priamo pred ním, osamelá a izolovaná v tme. Spod žalúzií prenikalo tlmené svetlo, jediný znak, že je obývaná. Hocikomu, kto zabľúdil na tento dvor, nemohla uniknúť jeho anomália – toto bolo miesto, kam prichádzali veci zhníť a zomrieť, bolo to vrakovisko opustených áut a skládka odpadu z domácností. Zvedavosť sa tu nevyplácala, vstupná brána bola zabezpečená reťazou, a hoci visaciu zámku ľahko zlomil, bol si istý, že nikto iný nemal pokušenie skúsiť to. Na toto miesto by ste vkročili, iba ak by ste museli, a nepredpokladali by ste, že hneď za špinavými dverami maringotky sa nachádza truhlica plná tajomstiev.

Na zemi boli porozhadzované hrdzavé výfuky, prázdne debny a vyhodená biela technika. V tme by mohol ľahko o niečo zakopnúť, a upozorniť tak svoju obeť, preto opa-

trne kľučkoval pomedzi odpad. V diaľke zahúkala siréna a vyplašila vtáka, ktorý vzlietol a hlasno zaškriekal, no ne všímal si ho, úporne sa sústredil na aktuálnu úlohu.

Keď došiel k maringotke, zastal, pritisol sa k špinavému pancieru a natiahol krk, aby nazrel cez okno. Sklo bolo špinavé od vtáčieho trusu a hlíny, takže videl nejasne, ale napriek tomu rozoznal postavu vnútri. Rozvalený, obézny Declan McManus s fľašou Jacka Danielsa v ruke driemal na ošúchanej pohovke. McManus vyzeral totálne mimo, absolútne zmierený so svetom, čo bolo veľmi čudné vzhľadom na vážne nebezpečenstvo, ktoré mu hrozilo. Určite by nebol taký uvoľnený, keby vedel, že niekto iný objavil jeho úkryt a poznal jeho tajomstvo.

V duchu napočítal do desať, chcel si byť istý, že McManus spí, a potom ticho pristúpil k dverám. Znútra stále nebolo nič počuť, a tak natiahol ruku v rukavici a stlačil kľučku. Srdce mu búšilo, ruka sa mu triasla, keď pomaly stláčal kľučku nadol. Toto bol moment maximálneho rizika, keď hrozilo, že ho odhalia, no kľučka nekládla nijaký odpor. Opatrne potlačil dvere. Keď sa chystal prekročiť prah, staré pánty zaprotestovali a zavfzgali na poplach. Votrelec vyľakane zmeravel, nebol si istý, čo robiť. Napokon inštinktívne prudko otvoril dvere dokorán. Pánty krátko zaškripali a nastalo ticho. Vošiel dnu a úzkostlivo pozrel na spiaceho McManusa, no ten sa ani nepomrvil. Takmer prázdna fľaša bourbonu vykonala svoje.

Muž zatvoril dvere, nočné zvuky náhle stíchlí. Teraz tu boli len oni dvaja, uzavretí v smutnom priestore. Bolo tam ešte nepríjemnejšie a smradľavejšie, ako očakával, no prostredie pasovalo k špinavej osobe pred ním. Tu McManus schovával svoju korisť, vykonával svoje obchody, sem privádzal mladé dievčatá. Muža striaslo pri po-

myslení, čo sa odohrávalo medzi týmito štyrmi stenami, no neprišiel sem, aby rozoberal minulé zločiny, prišiel vykonať svoju prácu. To, čo bolo *potrebné* urobiť. Tento muž skazil život mnohým ľuďom, no po dnešnom večere už nespôsobí žiadnu ďalšiu škodu.

Podišiel k nehybnej postave a sklopil na ňu zrak. Stále tak trochu očakával, že McManus vyskočí a zovrie mu hrdlo spotenými dlaňami... On však iba nerušene, nič netušiac, nehybne ležal. Votrelca nemalo čo zastaviť, nehrozilo mu žiadne nebezpečenstvo, že by ho niekto odhalil. Hotovo.

Nastal čas zabiť ho.

2

Bledá tvár a zmeravený pohľad, pokojná, ale bez života. Hlavná vyšetrovatelka Helen Graceová v márnici Jima Grievesa videla už veľa tiel, no pri tomto cítila hrču v hrdle.

Vždy to tak bolo, keď išlo o mladých.

Dievčina na pitevnom stole, napoly zakrytá snehobiellou plachtou, mala iba šesťnásť rokov. Eve Sutcliffová, nadaná študentka na prestížnej dievčenskej akadémii Milтона Downsa, ešte len čakala na výsledky maturitnej skúšky. Dlhé gaštanovohnedé vlasy jej lemovali peknú tvár, stále poznačenú tínedžerskými hormónmi – ľavé líce jej zdobil zhluk čiernych bodiek. Krásne črty a pokojný výraz zakrývali brutálnosť jej vraždy.

„Tupá rana,“ zavrčal Jim Grieves. „Podľa tvaru a veľkosti by som povedal, že išlo o kladivo. Podarilo sa niečo nájsť na mieste činu?“

Helen pokrútila hlavou a naklonila sa dopredu, Jim Grieves obrátil nebohú a odhalil krvavú pomliaždeninu na zadnej časti lebky. Polonahé telo mladej dievčiny našli pred piatimi dňami v kroví v Lakeside Country Parku. Ne našli žiadnu zbraň, nevypátrali nijakého svedka, a nemali ani žiadnych potenciálnych páchatel'ov. Helen dúfala, že

Jim Grieves jej poskytne niečo, čoho by sa mohla chytiť, no ten rýchlo zmaril jej predstavu.

„Obávam sa, že nemám viac čo povedať. Udreli ju osem-, možno deväťkrát, so značnou silou, čo viedlo k roztriešteniu lebky a masívnemu vnútornému krvácaniu. Po druhom údere už pravdepodobne nebola pri vedomí, ale aj tak.“

„Nejaké vlasy? Pot? Krv?“

Grieves pokrútil hlavou.

„Pod nechťami nemala nič, čo by naznačovalo, že sa bránila. Domnievam sa, že vrah sa k nej priblížil zozadu a skolil ju skôr, než stihla zareagovať.“

„A čo spermie? Na tele, na šatách?“

„Na šaty sa budeš musieť spýtať Meredith, na tele však nebolo nič. V skutočnosti nemala na sebe nijaké stopy po znásilnení, žiadne škrabance ani modriny v okolí genitálií. Bola sexuálne aktívna, nie však niekoľko dní, možno ani týždňov pred smrťou.“

Helenina myseľ už pracovala na plné obrátky. Bol na mieste činu aj jej priateľ? Nieкто, s kým sa nedávno rozišla? Nieкто ohrdnutý, plný hnevu? Alebo to bol iba náhodný násilný čin a mladé dievča padlo za obeť krutému neznámemu páchatel'ovi so sexuálnymi chůtkami?

„Takže útočník mal v úmysle napadnúť ju, ale stratil nervy? Niečo ho vystrašilo?“

„To mi musíš povedať ty, ty si vyšetrovateľka,“ odpovedal Grieves s neskrývaným pōžitkom.

Helen prijala podpichnutie a v duchu si priznala, že jej titul na ňu ešte nikdy netlačil ako mlynský kameň tak veľmi ako teraz. V poslednom čase bolo preliatej veľa krvi, čo spôsobilo veľa srdca bóľu, a bolo iba málo toho, čoho sa dalo chytiť. Helen sa cítila, akoby plávala s jednou ru-

kou zviazanou za chrbtom a topila sa v stúpajúcom prílive násilia a brutality.

„Zostáva mi ešte čo-to urobiť,“ pokračoval Grieves zmierlivým tónom, „a ak zistím niečo dôležité, dám ti vedieť. Chcel som ťa len oboznámiť s predbežnými zisteniami.“

„Ďakujem, Jim. Vážim si to.“

A naozaj to tak bolo. Ibaže jej to nepomohlo. Spomienky na Eviných zdrvených rodičov – ich bezútešnú bolesť – boli stále čerstvé. Bol to prípad, ktorý sa dožadoval riešenia, nielen kvôli Eve, ale aj kvôli ďalším, ktorí mohli byť ohrození týmto násilným páchatelom. Zatiaľ však nič nemali. Helen sklopila zrak na nevinnú tvár dievčiny a naplnili ju výčitky a smútok – nad stratou všetkého, čím Eve mohla byť, čím všetkým sa mohla stať.

Nad mladým životom, ktorý tak brutálne vyhasol.

3

V ruke mu zasvietil zapalovač, no vzápätí zhasol. Najradšej by bol kričal, aby dostal zo seba zlosť a úzkosť, to však neprichádzalo do úvahy – jeho obeť ležala iba niekoľko metrov od neho, povolná, ale nebezpečná. Ak by sa McManus teraz zobudil a bojoval s útočníkom, bol by iba jeden víťaz.

Skúsil to znova, no zapalovač iba vycvakával tichý a beznádejný rytmus. Stále nechcel chytiť, nie a nie ožiť. Nedávalo to zmysel, kúpil ho iba včera – bol plný benzínu. Použil ho cestou sem, dal si poslednú cigaretu, a fungoval bezchybne. V čom bol teraz problém? Áno, triasla sa mu ruka, ale určite nie tak, aby ho tým pokazil!

Skúsil to ešte raz, agresívne a vehementne. Tentoraz zaiskril povzbudivejšie, no plameň sa rozhorol iba nakrátko a opäť zhasol. McManus sa práve pomrvil, zakašľal a pošúchal si nos, cvak, cvak, cvak zapalovača ho rušil. Pohl sa, posunul svoju značnú hmotnosť na ošúchanej koženkovej sedačke, ktorá odpovedala hlasným zavŕzganím a ešte väčšmi ho vyrušila. Zamračil sa, zakašľal a pustil fľašu bourbonu, ktorá spadla na zem s ťažkým zadunením. Roztriaslo sa mu telo, akoby sa už-už preberal k vedomiu. Nebolo pochýb – každú chvíľu sa zobudí.

Votrelec sa pokúsil upokojiť pohľadom na zapaľovač, silou vôle ho nútil, aby fungoval. Stlačil malé kovové koliesko a silno ho stlačil nadol. Raz, dvakrát, trikrát a zrazu – ako zázrakom – plameň vzbĺkol. Mocný, živý plameň. Prudko vydýchol, aby z tela uvoľnil napätie, a neváhal, priložil oheň k fľaši od mlieka, ktorú držal v ľavej ruke. Z hrdla fľaše ovísala ťažká a vlhká špinavá handra, priam si pýtala, aby ju zapálil. Opatrne ju podržal nad plameňom a vzrušene sledoval, ako sa podomácky vyrobená rozbuška vzniatila. Oheň postupoval po napustenej handre k benzínu vo fľaši.

Muž o krok cúvol a sklopil zrak na chlapa ležiaceho pred ním. Chveli sa mu viečka, o niekoľko okamihov bude už pri vedomí, preto zdvihol ruku a šmaril fľašu na tvrdú dlážku. Rozbila sa a okamžite vybuchli plamene, lačne sa zmocnili rozliateho bourbonu, obstarožnej pohovky a šiat spiacieho muža. Dravosť a horúčava boli oveľa väčšie, ako útočník očakával. Cúval preč od požiaru, tackal sa, zrazu mal strach o vlastnú bezpečnosť.

Rýchlo schmatol kľučku a prudko ju potiahol. Už-už chcel vybehnúť cez otvorené dvere – a čo najrýchlejšie utiecť –, no vtom ho čosi zastavilo, akýsi náznak pokojnej mysle, zlomok citu pre plánovanie. Odmietal sa obzrieť na ten hrôzostrašný výjav, no vzbopil sa a vytiahol kľúč zo zámky. Potom svižne a ticho vyšiel z maringotky, zatvoril za sebou dvere a otočil kľúčom.

Keď už bol na studenom nočnom vzduchu, náhlivo zbehol dolu schodmi, zúfalo túžil byť čo najďalej od tohto strašného miesta. Napriek tomu zmeravel a zastal, keď k nemu doľahol zvuk znútra horiacej budy.

Výkrik plný úzkosti.

4

Seržant Joseph Hudson sa ponáhlal uličkou a dychtivo hľadal svoju korisť. Akýsi bystrozraký strážmajster si ju všimol pred pol hodinou a on nemárnil čas. Rozbehol sa k parkovisku a na motorke uháňal cez mesto, odhodlaný mať dnes niečo, čím sa bude môcť pochváliť.

Už videl strážmajstra, ktorý hliadkoval pri opustenom BMW. Hudson predpokladal, že ukradnuté auto vyrabujú a potom niekde odstavia, a jeho tušenie sa potvrdilo. Stálo tu prestížne vozidlo, ktoré hľadal, hrdý symbol statusu, pre ktorý bol niekto ochotný zabíjať.

„Nedotýkal som sa ho,“ rýchlo sa ozval strážmajster k prichádzajúcemu Hudsonovi. „Iba som zaregistroval poznávaciu značku a nahlásil som ju.“

„Ďakujem vám, strážmajster...?“

„Atkins, pane.“

„Dobrá práca, Atkins,“ odvetil Hudson a vrelo ho potľapkal po pleci. „Dobrá práca, ale teraz už prípad prevezmem ja.“

Policajt prikývol, pochvala ho tešila. Pobral sa preč. Hudson sledoval, ako odchádza, spokojný, že prevychoval ďalšieho pešiaka, a potom obrátil pozornosť na opustené vozidlo.

Vôbec ho neprekvapilo, že nebolo zamknuté. Vlastne nebolo ani zabezpečené, šoférove dvere boli pootvorené. Hudson si natiahol rukavice, pomaly ich otvoril, čupol si a nazrel dnu. Bolo to BMW radu 5, štvorročné, ale vynikajúce vo svojej triede a pred krádežou bolo vybavené najmodernejším informačno-zábavným a navigačným systémom, ktorý dopĺňal ručne šitý kožený interiér. Teraz tu však bol veľký neporiadok. Zvonka – s nápadnou metalízou a tónovanými sklami – auto vyzeralo pôsobivo, no pohľad znútra bol celkom iný. Vybavenie bolo demontované – po vytrhnutom displeji zostali iba visiace káble, vzali opierku na ruku, vypáčili dokonca aj chrómované kľučky. Hudsona prekvapilo, že kožené sedačky zostali v aute, no zlodej bol možno amatér, chcel iba rýchle prachy. Ak to tak bolo, predpokladal, že za ne dostane slušnú sumu. Cena bola vysoká a odplata bude krutá.

Hudsonov zrak pritiahli tmavé škrvny vo vodičovom priestore pre nohy, a potom šmuhy hrdzavej farby na skle vedľa vodiča. Ešte pred desiatimi dňami toto vozidlo patrilo Alison Burrisovej, manažérke z administratívy Southamp-tonskej detskej nemocnice. Bol to extravagantný dar k výročiu od jej zblázneného manžela a auto bolo jej potešením a pýchou. Vždy parkovala na nenápadnom parkovisku, niekoľko blokov od nemocnice, a tam stála aj v stredu krátko po polnoci, keď na ňu zaútočili.

Bolo od nej dosť nerozumné, že bola tak neskoro sama na parkovisku, napriek tomu však nemala dôvod necítiť sa bezpečne. A predsa, keď sa chystala ísť domov, zaútočil na ňu lupič. Nasledoval boj – šaty mala roztrnuté, vytrhli jej chumáč vlasov –, Burrisová sa usilovala odraziť zlodeja. Ukázalo sa, že to bol zlý nápad. Mladú

manažérku pichli dvakrát do srdca a útočník potom ušiel na jej aute.

Alison Burrisovú našiel nejaký podnikateľ krátko po polnoci, no vtedy už bola dávno mŕtva. Hudson bol na mieste činu hlavným vyšetrovateľom a rýchlo si poskladal veci dokopy. V poslednom čase došlo v Southamptone k sérii krádeží luxusných áut. Bol to ďalší front vo vojne proti narastajúcej zločinnosti v meste, no iba málo krádeží bolo takých násilných ako táto. Keď sa Hudson skrčil nad telo úbohej ženy, jeho zrak pritiahli úzke, oblé rany. Ešte stále čakal na pitevnú správu – Jimovi Grievesovi sa nahromadilo viac tiel –, ale mal dosť dobrú predstavu, ako Burrisovú zabili. Zložili ju zaostreným skrutkovačom, ktorý jej zblízka zabodli do srdca. Bola to nechutná smrť, ale prečo? V Southamptone prekvital čierny trh s autosúčiastkami, bolo to tak od krízy po covide, no aj tak, koľko by zlodej dostal za ukradnuté súčiastky? Päťtisíc libier? Šesť? Bola to úbohá suma, no v týchto pohnutých časoch to bolo asi akurát. Hudson sklopil zrak na zdevastovaný interiér auta, na krvavé škvrnky na okne a zišlo mu na um, že v poslednom čase bolo veľmi veľa prípadov, ktoré jasne hovorili o jednom.

Život mal nízku cenu.

5

Nevedel odtrhnúť zrak od maringotky, zhypnotizovaný výjavom pred sebou. Cez tenké žalúzie presvitali plamene, ktoré siahali až po strop, dychtivo túžili ukojiť svoj apetít po skaze. A aj cez praskanie dreva, drevotriesky a plastu počul výkriky.

Ešte nikdy predtým nepočul vrieskať človeka. Pri svojej práci sa s niečím takým nestretol. A určite nikdy nepočul vrieskať človeka takto. Neznelo to ľudsky – bol to prenikavý, naliehavý krik vychádzajúci kdesi z hĺbky. Bolo to strašné a zároveň úžasné.

Bol jediným svedkom posledných McManusových chvíľ, vyhasnutia jeho života. Áno, mal okamžite odísť, odkradnúť sa cez bránu a zmiznúť do noci – bolo by to rozumné. Musel však zostať, presvedčiť sa, že svoju prácu dokonal. Priveľa od tohto záviselo, aby to nechal na náhodu. A tak zostal stáť v odľahlom kúte dvora, sledoval a čakal, kým krik ustane, kým sa maringotka zrúti a plamene vyšľahnú k nočnej oblohe.

Len čo sa to stane, odíde. Len čo si bude môcť byť istý, vzdiali sa čo najďalej od tohto hrozného miesta. A potom bude oslavovať, šťastný, že mu nepraskli nervy a dokázal urobiť, čo bolo potrebné. Možno to niekedy v budúcnos-

ti oľutuje, ale teraz nie. Teraz sa bude jednoducho tešiť z dobre vykonanej práce.

Odtrhol oči od výjavu pred sebou a pozrel na hodinky. Staré omegy ukazovali, že je krátko pred jedenástou – mal dosť času, aby sa dostal tam, kde mal byť, aby nevyvolal žiadne podozrenie. Taká bola sila dobrého plánu – vykonal patričné preventívne opatrenia a urobil správne kroky...

Hlasný zvuk ho prinútil zdvihnúť zrak. Ozval sa opäť – ťažký, opakujúci sa buchot. A vtedy čosi zbadal – maringotka sa triasla. Čo sa to, dopekla, dialo? Vari konečne praskala konštrukcia opotrebovanej budy a trieštila sa pod zúrivým tlakom plameňov? Vtom náhle a nečakane prišla odpoveď. Zamknuté dvere sa prudko otvorili a na špinavú zem vypadla nezameniteľná postava Declana McManusa.

Muž na okamih nemohol uveriť vlastným očiам. Ani vo sne neočakával, že jeho obeť prežije prvý útok plameňov, nieto že by mala dosť síl, aby si prerazila únikovú cestu z maringotky. Teraz však ležal na zemi, kopa mäsa a kostí, šaty mu stále horeli. Útočníkovi zrak okamžite padol na pohodený nástroj, hrdzavejúci francúzsky kľúč ležiaci vedľa vraku Fordu Mondeo. Mal ho zodvihnúť? Mal sa ponáhľať k ranenému mužovi a rozdrúzgať mu hlavu? Načiahol sa, no jeho pozornosť zasa upútala obeť. Od toho, čo videl, mu stuhla krv.

McManus sa postavil na nohy. Tackal sa, zúrili, kričali, ale stál vzpriamene. Dokonca aj teraz sa potácal vpred, vrazil do starého podvozku, chytal sa debny. Kľučkoval od prekážky k prekážke a zanechával za sebou ohnivú stopu. Porozhadzované škatule a baliaci papier sa chytali, keď okolo nich prechádzal. Bola to ohromujúca a desivá

procesia, určite však nepotrvá dlho. Preboha, ten chlap predsa horel, čoskoro iste podľahne zraneniam... on však kráčal ďalej, tackal sa preč od maringotky a hľadal spásu.

Muž ho sledoval, zdesený, zhyponotizovaný, no to horšie ešte len malo prísť. McManus sa terigal k hlavnej bráne, zrazu však zmenil smer. Aj v agónii sa horiaci muž obzeral po pomoci, po hocičom, čo by mu zachránilo kožu, a teraz si všimol jeho, ako stojí v tieni na opačnej strane dvora a pasívne sa prizera jeho utrpeniu. McManus zamieril priamo k nemu, kráčal čoraz rýchlejšie, potácal sa k svojmu potenciálnemu záchrancovi.

Muž vytreštil oči, dvíhal sa mu žalúdok. Ani v najhoršej nočnej more si nepredstavoval čosi takéto. McManus naberal rýchlosť, rútil sa k nemu s rozťahnutými horiacimi rukami a plamene mu pohlcovali vlasy, končatiny, pokožku. Muž vedel, že by sa mal zvrtnúť a bežať, utiecť pred mužom, ktorého veľmi podcenil, no z nejakého dôvodu mal nohy ako vrastené do zeme. McManus bol od neho iba šesť metrov, už iba štyri, tri. Každú chvíľu sa hodí na útočníka a uväzní ho v mučivom objatí. Prečo ho teda nechceli poslúchať nohy? Prečo tam naďalej stál a trpezlivo čakal na zabudnutie?

V očiach ho zaštipali slzy, zažmúril ich a pripravoval sa na náraz. Potom pocítil prúd vzduchu, po ktorom nasledovalo silné zadunenie. Kúsoček pootvoril oči a uvidel, že statný násilník sa z ničoho nič zrútil a zostal mu ležať ako veľká kopa handier pri nohách. Mužom sa prehnal nával úľavy, pri pohľade na mykajúceho sa muža z plných pľúc vybuchol do vysokého smiechu. Nemohol tomu uveriť – McManusovi sa podarilo prejsť cez celý dvor len preto, aby mu padol k nohám.

Sotva sa tomu dalo uveriť, ale ohnivá stopa skazy na

dvore bola dôkazom jeho úžasnej cesty. A práve keď pozeral na spúšť, ktorú zanechal za sebou a opíjal sa pohľadom na horiace škatule a debny, uvidel, ako sa prepadla strecha maringotky a do vzduchu vyšľahol veľký gejzír iskiev.

Čoskoro vyhlásia poplach. Celý dvor bol v plameňoch, k oblohe stúpali tenké prstence dymu. Už nebol čas postávať. Zvrtol sa na päte a zamieril k veľkej diere v pletive na plote, prestrčil sa cez ňu a náhlivo odchádzal preč.

6

Helen prudko otvorila dvere a vošla dnu. Vyšetrovacia miestnosť bola prázdna, presne ako si želala. Potrebovala čas, aby si po návšteve márníce usporiadala myšlienky.

Prešla krížom cez miestnosť, no nezamierila do svojej kancelárie, ale k nástenke. Boli na nej pripnuté fotografie obetí a podozrivých na rozbor, obklopené spleťou hypotéz – čiary nakreslené fixkami spájali osoby, stopy a teórie. Zvyčajne ju tento pohľad vzrušoval – ako sa tabuľa zapĺňala, ako rôzne časti tejto skladačky pravdy do seba neúprosne zapadali –, dnes večer v nej však pretrvával pocit, akoby dostala facku.

Southampton bolo živé mesto s priemernou úrovňou kriminality, takže bolo bežné, že súčasne prebiehali dve alebo tri vážne vyšetrovania. Momentálne pracovali na štyroch – štyri vraždy, v ktorých zatiaľ nedosiahli žiadny hmatateľný pokrok. Osudné prepadnutie v Ocean Village pred troch týždňov, krátko nato ozbrojené vlámanie v Upper Shirley, napadnutie a krádež auta v centre mesta a, pravdaže, nedávna vražda Evy Sutcliffeovej. Tieto prípady sa dostali na titulky novín každý z iných dôvodov – obeťou bola matka dvoch detí, muž v strednom veku, ktorý sa sám vypracoval na milionára a ktorý sa dokonca pustil